

Arrest

nr. 151 709 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 27 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die loco advocaat P. LEERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging besliste op 27 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod voor een duur van 2 jaar.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw* die verklaart te heten(1):

naam: L,

voornaam: Z.

geboortedatum: (...)1977

geboorteplaats: GUANGXI

nationaliteit: China

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 27/02/2015 (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Zwartwerk : Geen arbeidskaart- PV nr HV.55.LI.001059/2015 opgesteld door politie Zemst

Betrokkene was aan het werken in een HORECA zaak (...) te 1980 Zemst zonder toestemming."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"Aan de / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: (...) wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 27/02/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 27/02/2015 ,(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Gezien betrokkene werd aangetroffen door de politie van Zemst voor zwartwerk, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Middel: Schending van de artikel 62 en 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van artikelen 6 en 8 van het EVRM; schending van 11 van de terugkeerrichtlijn.

Verzoekster woont immers samen met haar huidige partner de heer de heer HTD. Artikel 8 van het EVRM komt zeker in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster.

Het is voor verzoekster uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van haar gezin en op een te grote risico van terugkeer. Het is volstrekt onredelijk dat verzoekster haar partner met wie ze momenteel een effectief gezin vormt

hier dient achter te laten en dient terug te keren naar haar verblijfslaan. Haar familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af. Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt. Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden. Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen. Het artikel 8 van het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven. Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1997, nummer JC979J2). Het artikel 8 beschermt “het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid” voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, “La convention europeenne et la regulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique”, in la Meeze en oeuvre interne de la Convention europeenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369). Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan “als normaalgesproken behorend tot het privé-leven” beschouwen “alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven” (Cohen-Jonathan, La Convention Europeenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369). Het lijdt geen enkel twijfel dat voor verzoekster en haar huidige partner het samenzijn een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelf als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn. Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij. Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755). De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65). Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé-sfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoekster omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met haar vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel. Terugkeer van verzoekster naar Luxemburg zal leiden tot onherstelbare schade in hoofde van zowel verzoekster als in hoofde van haar partner waarmee ze thans een feitelijk gezin vormt. De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé-leven te leiden. Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskenning zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoekster en haar partner, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM. Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit. Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip “privé leven” zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het ruimer opzet van EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon. Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent het EHRM dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont verdragsonverenigbaar kan zijn. Artikel 6 van het EVRM komt in casu tevens in het gedrang. Dit artikel stelt: ARTIKEL 6. Recht op een eerlijk proces. (...) In casu constateert verzoekster dat haar recht op eerlijk proces in vele aspecten is geschonden. De bestreden beslissingen werden immers genomen zonder aan verzoekster een mogelijkheid te geven zoals voorzien in eerste paragraaf van het voormelde artikel. Verzoekster werd “schuldig bevonden” in

de beslissingen uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken aan zwart werk zonder eerlijk proces. Dat is duidelijk in strijd met het artikel 6 van het EVRM. De verdediging van verzoekster komt tevens in het gedrang. Haar recht op antwoord is geschonden. Het paragraaf 3 van het voormelde artikel 6 van het EVRM is ook geschonden. Verzoekster verbleef in België op moment van de bestreden beslissingen legaal en met alle vereiste documenten. Haar paspoort was nog geldig tot 4 november 2019 en haar verblijfsvergunning van Luxemburg was geldig tot 3 juni 2016. Ze mocht immers 3 maanden (90 dagen) opeenvolgend legaal in België verblijven en haar aankomst vond plaats op 19 januari 2015 (zie stuk 2). Verzoekster bevond zich op het grondgebied op 26 februari 2015 met de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster oefende bovendien geen beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Het was immers enkel haar bedoeling om een familielid te bezoeken. Bijlage 13 geeft bijgevolg verkeerde motivatie omdat verzoekster op 26 februari 2015 legaal in België verbleef. De reden van oplegging van het reisverbod van 2 jaar en de reden van de duur ervan is bovendien helemaal niet duidelijk. De duur van inreisverbod dient immers steeds te worden gemotiveerd. Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op kennelijk onredelijke wijze gehandeld door in casu een inreisverbod van 2 jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval en zonder rekening te houden met het familiaal leven van verzoekster in België. (zie RvV 19 februari 2014, nr. 119120). (Stuk 6 van de inventaris.) Het arrest uitgaande van de raad voor vreemdelingenbetwistingen d.d. 20 januari 2014 met nummer 117188 vermeldt als volgt: (...) Volgens artikel 11 van de terugkeerrichtlijn bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald. De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (B.S. 17 februari 2012). De omstandigheden van de zaak en het familiaal leven van verzoekster in België werden in casu niet in rekening gebracht. Het zwart werk van verzoekster is helemaal niet bewezen in de procedure met inachtneming van artikel 6 van het EVRM. Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet was bijgevolg geschonden. Het is tevens helemaal niet duidelijk waarom verzoekster een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen."

2.2. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur

van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd met als reden dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat *“betrokkene werd aangetroffen door de politie van Zemst voor zwartwerk”*.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert weliswaar niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Waar de verzoekende partij betoogt dat niet is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod gaat zij ten onrechte voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij *“werd aangetroffen door de politie van Zemst voor zwartwerk”*. Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod, zo blijkt onmiskenbaar uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. De verwerende partij moet de verzoekende partij inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij heeft voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen

die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij heeft een verblijfsrecht in Luxemburg, en kan dus aldaar haar gezinsleven verder ontplooiën. Verzoekende partij betwist niet dat dit onmogelijk zou zijn. De verzoekende partij kan bovendien de opheffing of opschorting van het inreisverbod aanvragen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De Raad doet gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung. De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort – rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft – vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Verzoekende partij ontkent een beroepsbedrijvigheid te hebben uitgeoefend als zelfstandige of in ondergeschikt verband.

De Raad verwijst naar de inhoud van het administratief verslag van 26 februari 2015, waarin duidelijk staat vermeld dat de verzoekende partij aanwezig was in de keuken en een short droeg. De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.

Verzoekende partij ontkent ook niet dat zij niet in het bezit is van een beroepskaart/arbeidskaart om legaal in het Rijk te werken en te verblijven. De Raad stelt vast dat door de verzoekende partij nog geen enkele poging werd ondernomen om haar verblijfstoestand te regulariseren. Verzoekende partij gaat met haar kritiek voorbij aan dit motief.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit dat er een gevaar bestaat dat de verzoekende partij haar illegale praktijken zal verder zetten, gelet op het zwartwerk, waardoor er geheel terecht een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, 8° van de vreemdelingenwet werd genomen. Terwijl deze vaststelling ook het hoofdmotief van de in casu bestreden beslissing uitmaakt. De kritiek van de verzoekende partij dat zij over een geldig paspoort beschikt, is dan ook gericht tegen een overtuigend motief, en kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De Raad doet nog gelden dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij het Belgische grondgebied heeft verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 oktober 2013 een aankomstverklaring heeft afgelegd, om dienvolgens een aanvraag in te dienen tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Terwijl het loutere voorleggen van een treinticket, dat ten andere pas in onderhavige procedure wordt voorgelegd, uiteraard niet als tegenbewijs kan gelden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC